

אורות התשובה ז:ו (1)

צריכים להעמיק מאד באמונת התשובה ולהיות בטוח, שבהרהור תשובה לבד ג"כ מתקנים הרבה את עצמו ואת העולם. ומוכרח הדבר שאחר כל הרהור תשובה יהיה יותר שמח ומרוצה בנפשו ממה שהיה בתחלה. וקל וחומר כשכבר בא הרהור לידי הסכמה של תשובה, וכשהוא מחובר בתורה וחכמה ויראת שמים, ומכש"כ כשהתכונה של האהבה האלהית פועמת בנפשו. וירצה את עצמו וינחם את נפשו הנהלאה, ויחזקה ככל מיני חזוקים שבעולם, כי דבר ה' הוא "כאיש אשר אמו תנחמו, כן אנכי אנחמכם". ואם ימצא בעצמו חטאים שבין אדם לחבירו וכחו חלש מלתקנם, מ"מ אל יתיאש כלל מהתקנה הגדולה של התשובה, כי הרי העוונות שבין אדם למקום ששב עליהם הרי הם נמחלים, וא"כ יש לדון שהחלקים הנשארים שלא תקן עדיין יהיו בטלים ברוב מאחר שכבר נמחלו חלקים רבים מעוונותיו ע"י תשובתו. ומ"מ אל יניח ידו מלהזהר הרבה שלא להכשל בשום חטא שבן אדם לחברו, ולתקן כל מה שיוכל מהעבר בדרך חכמה ואומץ רוח מאד, "הנצל כצבי מיד וכצפור מיד יקוש": אבל אל יפול לבו עליו על החלקים שלא ספקה ידו לתקנם, כ"א יחזיק במעוז התורה ועבודת ד' בכל לב בשמחה ביראה ובאהבה.

ליקוטי מוהר"ן קי"ב (2)

אם אתה מאמין, שיכולין לקלקל, תאמין שיכולין לתקן

לענין התחזקות לכל יפל האדם בדתו מחמת רבוי הפגמים והקלקולים שנקלקל על ידי מעשיו ענה ואמר אם אתה מאמין, שיכולין לקלקל, תאמין שיכולין לתקן.

צדקת הצדיק (3)

[קנדי] כשם שצריך אדם להאמין בהש"י, כך צריך אה"כ להאמין בעצמו. רוצה לומר שיש להש"י עסק עמו, ושאיננו פועל בטל שבין לילה היה ובין לילה אבד, וכחיתו שדה שלאחר מיתתם נאבדו ואינם, רק צריך להאמין כי נפשו ממקור החיים יתברך שמו. והש"י מתענג ומשתעשע בה כשעושה רצונו. וזה פירוש ויאמינו בה' ובמשה עבדו, פירוש משה רצונו לומר כלל ששים רבוא נפשות ישראל בדור ההוא האמינו שהש"י חפץ בהם

אש קודש, פרשת יתרו (4)

של התרוממות לבד, רק זאת צריכים לדעת שאף שמדת הגאווה רעה מאוד ואין אני והוא יכולין לדור כאחת. מ"מ אין הכוונה שירגיש האיש את עצמו לריק ומנוול, כי מי שמרגיש עצמו לריק ומנוול מתנהג כריק ומנוול ועושה כמעשיהם, צריך האיש להרגיש עצמו לישראל, לחסיד, ולעובד ד', והוא ג"כ ניצוץ והארה מן בחי' השראה שלמעלה ממנו אל קרבו, שאע"פ ששפל הוא בעיני עצמו ותמיד רואה בחסרונותיו, מ"מ מרגיש בקרבו שהוא ישראל וחסיד, בחי' ויגבה לבו בדרכי ד',

יערות דבש, סוף דרשה ט"ו (5)

היא מתנכרת ותרד מכבודה לעולם הזה, כאיש חקלאי וקלל שבגשמיים, ואם בן אדם ישפח היותו בן מלך מלכים ברוד הוא, וחושב כפי אשר מתנכר באמת בן הוא יתנהג במנהג גשמי בכל דבריו וחקקלאי, אבל חובה עליו לזכור בכל עת, כי בן מלך גדול ונורא אנחנו, ולא יאות לנו לנהג כמנהג פחותים הראויים לכפריים, וזו היא תכלית מחלתינו, שאנו שוכחים שרש נשמתנו ממקור נורא ונשגב, ובזה אנו עונים ביותר, אין אנו חסים על כבודנו וכבוד נשמתנו, ומתגוללים בטיט בראש כל חיצות, כאחד

אמנם במדת גאון לא מצינו מקום דמטר בו, כי כבר אמרו לא מיניה ולא מקצתיה, אבל יש גאון דמטרת ונאה להתגאה לאדם בה, והוא דרך משל.

מלך שולח בנו למרחוק ומתנכר לבל יכירו בו היותו לבן מלך רק כאיש כפרי וחקלאי, אבל המלך דואג אולי בן המלך גם כן ברב ימיו בהלוכו ודבורו כחקלאי, ישפח היותו באמת בן מלך, וינהג כמנהג כפריים להשתפר להתגאל בדברי שטות, בכזו צנה עליו המלך לזכור כל יום בפעם אחת היותו בן מלך, כדי שיזכר מנהג הראוי לו ולמולדתו ומולדת שיזכר מנהג הראוי לו ולמולדתו ומולדת בית אביו.

וכן הדבר נשמתנו ממקור עליון, ממחצב נפלא ויקר עד למאד, רק

חפץ חיים, ספר שמירת הלשון (6)

מאוהביו, וכשהוא מתבונן באדם, שרוצה להתחזק באיזה ענין לכבוד ה' יתברך בדרך האוהב הנאמן, הוא מפיל עצבות בלב האדם, וחושב שזו המצוה או הענין אין נאות לו, ורק לקדושים אשר בארץ הוא, אבל לא לקטנים כמוהו, ומוליד ברעיוניו פעולות מגנות אשר עשה בימי קדם, ואף שפמה פעמים התחרט והתמרמר על זה, דבר זה משפיעו, והוא אינו מזכירו רק בדבר שנאות לו לענינו לשיטתו כדי להקטינו ולהשפילו בדעתו, שלא תהיה לו שום תשוקה למצוה היא. [[ואף]] כאן, כשכאן לרגל הארץ, התגבר היצר עליהם לומר: לנצח עם רב קנה וגבורים כאלו, צריך לזה זכות גדולה ונוראה, אבל לא לאנשים כמונו, שזה מקרוב עשינו העגל וגם בשר תאנה. [הגם שכבר עשו תשובה וככו הרבה כפי, כדאימא בפרקי דרבי אליעזר; שביום האחרון של הארבעים יום שעלה משה להר, שהיו

אגרות הראי"ה, לד (7)

כשאני לעצמי

הנני רחוק מלהיות נהנה הרבה כשמשבחין אותי, ולא להיות מצטער ומקפיד הרבה כשמבויין אותי. שבח לשמו ית', שהעסק התמידי בלמוד המוסר ופנימיות תהיך פעל עלי זאת התכונה. ע"כ איני מוצא שום צורך להתנצל לפני כתיב מצדי, רק בשביל לשכך את לבב כבודו שלא יצטער, כי כל ישעי וחפצי הוא לשמח את הבריות ולקיים כפי יכולתי "יראיך יראוני וישמחו". ע"כ אמרתי יהיו נא דברי אלה למנוחת לבב לכת"ר. והשי"ת יברכהו בשיבה טובה, אותו ואת כל אשר לו.